

— Моля ви се, дайте му нѣщо да яде, да пие — само да мълчи!

Младежътъ примрежи очи, протегна ръка къмъ нея, и продължи:

Докле не видѣхъ златокждрата Нелли...

— Стига, бре! — викна престорено-сърдито момичето.

Но другиятъ продължаваше:

Докле не нарекохъ прекрасната Нелли.

Радостъ на моитѣ дни!

Той спрѣ, изблѣщи се, грабна вермута и го глътна съ мляскане. После щипна една отъ балеринитѣ и разгъна кърпата за ядене. Никой не му обръщаше внимание, сега всички бѣха вече съсредоточени въ ченитѣ си.

Обѣдътъ се точеше така — бавенъ, шумно-афектиранъ, поради виманието на околнитѣ маси. Възмущаваха се отъ ястията, отъ виното, поръчваха специални порции и все пакъ челюститѣ непрекъснато работѣха, раздвижвайки цѣлитѣ лица, чакъ до скулитѣ. Отвреме навреме гласътъ на директора се издигаше надъ масата и покриваше глъчката съ своята плътна звучностъ. Говорѣха нарочно високо — за минали спектакли („знаменито!“), за